

Sygn. akt VIII C 1971/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 8 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 8 lutego 2019 roku w Łodzi

sprawy z powództwa Centrum (...) spółka z o.o. w W.

przeciwko A. D.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 1971/18

UZASADNIENIE

W dniu 27 kwietnia 2018 roku Centrum (...) spółka z o.o. w W., reprezentowane przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczyło przeciwko A. D. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 2.517,16 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także wniosło o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód wskazał, że A. D. zawarła za pośrednictwem internetu w dniu 23 czerwca 2016 r. z (...) spółka z o.o. w W. umowę pożyczki nr (...), na podstawie której pozwana otrzymała kwotę 1.250 zł na okres 30 dni z terminem zwrotu do dnia 23 lipca 2016 r. Poza kwotą pożyczki pozwana zobowiązała się do zwrotu kwoty 352,80 zł tytułem prowizji za udzielenie pożyczki. Pozwana nie wykonała swojego zobowiązania, a ponieważ zawierając umowę pożyczki wybrała opcję refinansowania pożyczki, pozwana wyraziła zgodę na spłatę swoich zobowiązań za pośrednictwem innego podmiotu. W związku z tym w dniu 27 lipca 2016 r. została zawarta pomiędzy A. D., a powodem umowa pożyczki na dowolny cel konsumpcyjny o nr (...), na podstawie której pozwana zobowiązała się do zapłaty kwoty 2.057,84 zł do dnia 26 sierpnia 2016 r. Na powyższa kwotę składało się 1.604,24 zł tytułem pożyczki, 440,40 zł tytułem prowizji i 13,20 zł tytułem odsetek.

(pозew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 4- 6)

W dniu 21 maja 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie postanowienie, w którym wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi.

(postanowienie k. 7)

W piśmie procesowym z dnia 16 lipca 2018 r. strona powodowa podtrzymała żądanie pozwu i powtórzyła uzasadnienie jak w pozwie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Dodatkowo powód wyjaśnił, że na dochodzoną kwotę 2.517,16 zł składa się kwota 2.057,84 zł (1.604,24 zł tytułem pożyczki, 440,40 zł tytułem prowizji i

13,20 zł tytułem odsetek) oraz 459,32 zł tytułem odsetek za opóźnienie za okres od 27 sierpnia 2016 r. do 26 kwietnia 2018 r.

(pismo procesowe k. 9- 10)

Na rozprawie w dniu 8 lutego 2019 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pozwana nie stawiła się na termin rozprawy, pomimo prawidłowego wezwania, nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożyła w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew. W związku z powyższym Sąd wydał wyrok zaoczny.

(protokół do wyroku zaocznego k. 43)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 czerwca 2016 r. A. D. zawarła za pośrednictwem internetu z (...) spółka z o.o. w W. umowę pożyczki nr (...), na podstawie której pozwana otrzymała kwotę 1.250 zł na okres 30 dni z terminem zwrotu do dnia 23 lipca 2016 r. Poza kwotą pożyczki pozwana zobowiązała się do zwrotu kwoty 352,80 zł tytułem prowizji za udzielenie pożyczki.

(ramowa umowa pożyczki k. 22- 24, potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki k. 26, przelew pożyczkowy k. 27, przelew weryfikacyjny k. 17, regulamin świadczenia usług k. 18- 21)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

W rozpoznawanej sprawie Centrum (...) spółka z o.o. w W. wniosło o zasądzenie od A. D. kwoty 2.517,16 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, wskazując, że pozwana zawarła najpierw w dniu 23 czerwca 2016 r. z (...) spółka z o.o. w W. umowę pożyczki nr (...), na podstawie której pozwana zobowiązała się do zapłaty w terminie 30 dni kwoty 1. 604,24 zł, a następnie zawarła z powodem w dniu 27 lipca 2016 r. umowę pożyczki na dowolny cel konsumpcyjny o nr (...), na podstawie której pozwana zobowiązała się do zapłaty kwoty 2.057,84zł do dnia 26 sierpnia 2016 r. O ile zawarcie pierwszej z wymienionych umów nie budzi wątpliwości Sądu, o tyle istnienie drugiego stosunku obligacyjnego będącego podstawą żądania powoda, rodzi zasadnicze zastrzeżenia. Z łączącej pozwaną z (...) spółka z o.o. w W. ramowej umowy pożyczki, a także regulaminu świadczenia usług drogą elektroniczną nie wynika, aby pierwotny pożyczkodawca dopuszczał możliwość udzielenia pożyczkobiorcy pożyczki refinansującej zobowiązania u innych pożyczkodawców. Dlatego też twierdzenia uzasadnienia pozwu o tym, że pozwana zawierając umowę pożyczki wybrała opcję refinansowania pożyczki i w ten sposób wyraziła zgodę na spłatę swoich zobowiązań za pośrednictwem innego podmiotu, w tym przypadku powoda, trzeba uznać za całkowicie gołosłowne. Strona powodowa przytoczyła w uzasadnieniu pozwu całe brzmienie § 14 ramowej umowy pożyczki z dnia 22 czerwca 2016 r., dotyczące pożyczki refinansującej zobowiązania, nie zauważając, że w złożonym w sprawie formularzu umowy § 14 dotyczy zupełnie innej kwestii, a mianowicie uprawnień i zobowiązań stron umowy na wypadek nieterminowej spłaty pożyczki. Dodatkowo umknęło powodowi, że ramowa umowa pożyczki z dnia 22 czerwca 2016 r. w ogóle nie zawiera postanowień dotyczących pożyczki refinansującej. Należy zwrócić uwagę, że w przypadku umowy pożyczki z dnia 23 czerwca 2016 r. pozwana wyraziła wolę jej zawarcia poprzez dokonanie przelewu weryfikacyjnego. Ponadto strona powodowa przedstawiając przelew pożyczkowy na kwotę 1.250 zł udowodniła zawarcie umowy pożyczki pomiędzy pozwaną, a (...) spółka z o.o. w W.. Natomiast w przypadku umowy pożyczki na dowolny cel konsumpcyjny, która miała zostać zawarta pomiędzy stronami w dniu 27 lipca 2016 r., powód nie przedstawił ani dowodu wykonania przez pozwaną przelewu weryfikacyjnego, ani dowodu wykonania umowy poprzez wypłatę kwoty pożyczki na rzecz pozwanej. Strona powodowa poprzestała wyłącznie na przedstawieniu formularza informacyjnego i potwierdzenia zawarcia umowy pożyczki, czyli dokumentów, które mogły zostać wygenerowane bez żadnego udziału pozwanej.

Wobec tego nie mogą ostać się twierdzenia powoda powołane w uzasadnieniu pozwu o tym, że A. D. zawierając umowę pożyczki z (...) spółka z o.o. w W. i wybierając opcję refinansowania pożyczki, wyraziła zgodę na spłatę swoich zobowiązań za pośrednictwem innego podmiotu. Strona powodowa nie twierdziła nawet, nie mówiąc o przedstawieniu jakichkolwiek dowodów, że pozwana zaakceptowała przedstawione jej warunki umowy pożyczki refinansującej. W konsekwencji powód nie wykazał, aby zawarł z A. D. umowę pożyczki stanowiącej podstawę żądania, a mianowicie umowę z 27 lipca 2016 r. Strona powodowa nie wykazała również, że nabyła wierzytelność przysługującą wobec pozwanej z umowy pożyczki zawartej w dniu 23 czerwca 2016 r. z (...) spółka z o.o. w W.. Wobec tego należy stwierdzić, że w przedmiotowej sprawie Centrum (...) spółka z o.o. w W. nie wykazało, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do A. D. wynikająca z zawartej umowy pożyczki. Zatem powód nie wykazał swej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W konsekwencji w przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że pozwana powinna zapłacić mu należność w dochodzonej pozvem wysokości w związku z umową pożyczki (to nie na pozwanej spoczywał ciężar udowodnienia tego, że umowy takiej nie zawierała i nie jest zadłużona). Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela zaś stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności jeżeli strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Na marginesie należy w tym miejscu przytoczyć treść art. 207 § 6 k.p.c., zgodnie z którym Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie złożyła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Zgodnie z treścią powołanego powyżej przepisu zaniedbania strony w zakresie zgłoszenia na oznaczonym etapie postępowania twierdzeń i dowodów rodzą poważne konsekwencje, bowiem strona ta traci prawo ich powołania na późniejszym etapie postępowania. W niniejszej sprawie uznać należy, iż to pierwsze posiedzenie przeznaczone na rozprawę wyznaczało dla powoda ostateczny termin na zgłoszenie stosownych wniosków dowodowych, czego jednak powód nie uczynił. Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obostrzona określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed Sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym li tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez Sąd pierwszej instancji (por. wyrok

SN z dnia 10.07.2003 r., I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok SN z dnia 24.03.1999 r., I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389).

Na gruncie przedmiotowej sprawy uznać należy, że konieczność wykazania legitymacji czynnej powoda istniała niewątpliwie już na etapie postępowania przed Sądem pierwszej instancji, skoro twierdzenie to stanowiło podstawę roszczenia dochodzonego niniejszym powództwem. Strona powodowa musiała mieć świadomość niedostatecznej mocy dowodowej złożonych do akt sprawy dokumentów, zwłaszcza że od początku postępowania była ona reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało jednak o uwzględnieniu powództwa. Z przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wynika bowiem, że sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie

lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przewidziane w przepisie art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda zastępuje postępowanie dowodowe tylko wówczas, gdy twierdzenia te nie budzą uzasadnionych wątpliwości. W przedmiotowej sprawie twierdzenia faktyczne powoda budziły jednak uzasadnione wątpliwości Sądu w świetle dokumentów załączonych do pozwu.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd wydając w sprawie wyrok zaoczny oddalił powództwo w całości.